

[Aksel Møller.]

cis fortolkning af, hvad man mener med dette begreb? Nu har vi da i alt fald haft en årrække, siden 1951-loven er begyndt at virke, hvorfra vi måske kunne indhente noget erfaringsmateriale om forståelsen af dette udtryk i praksis.

Jeg kan slutte med at sige, at mit parti går til forhandlingsbordet med vilje til nu at opnå en ordning. Vi vil lægge vægt på, at denne ordning er et led i en endelig afvikling af huslejerestriktionerne.

Jeg har tidligere sagt, at der næppe kan findes nogen løsning på dette problem, uden at både ejere og lejere må resignere. Jeg mener, at hensynet til samfundets økonomiske udvikling i sunde og naturlige baner både i almindelighed og for byggeriets vedkommende i særdeleshed er afhængigt af, at dette problem bliver løst. Jeg er interesseret i, at det finder en løsning, således at den gamle boligmasse efterhånden kan skifte udseende og byde på omtrent de samme tekniske muligheder, som nybyggeriet byder på. Jeg synes, at langt den største del af Danmarks ejendomme tilvejebragt inden 1939 er for god til at forfalde. Alt dette er efter min mening tungtvejende nok til at begrunde, at vi nu må søge en ordning, og jeg erkender, at den højtærede ministers forslag i mange henseender er et brugeligt udgangspunkt for udvalgets arbejde.

Vi går til arbejdet i forhåbning om, at den højtærede boligminister er villig til at vise imødekommenhed. Og der vil blive brug for stor imødekommenhed. Jeg ved også, at som de politiske forhold er i det høje ting, kan en ordning kun tilvejebringes gennem et forlig, og at dette forlig må omfatte størstedelen af det høje tings medlemmer. Vi erkender, at således vil vilkårene blive under de forhandlinger, som nu forestår. Men det er lige så godt med det samme at sige, at vi forpligter os ikke på forhånd til et forlig for forligets skyld. Det må kunne byde os sådanne fordele, sådan imødekommenhed overfor vore synspunkter, at vi synes, det er værd at lægge en skulder til for at gennemføre det. Det betyder altså, at vi afviser tanken om en ny boligskat og iøvrigt ikke accepterer lovforslaget, som det ser ud, men afventer, hvorledes partierne i det høje ting under udvalgsbehandling kan forme det.

Bertel Dahlgaard: Da mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, grundet på deltagelse i Europarådets møder er forhindret i at være tilstede, skal jeg på det radikale venstres vegne fremsætte nogle bemærkninger til de foreliggende lovforslag.

Der er sket adskilligt, siden den højtærede minister i maj fremsatte sit forslag til lov om boligforholdene. Den økonomiske udvikling har været en sådan, at den helt har revet grundlaget bort under den udligningsordning, ministeren da foreslog. Jeg tillod mig dengang at antyde, at således ville det gå, og jeg bør derfor også anerkende, at de foreliggende lovforslag mere nærmer sig realiteternes faste grund.

Må jeg først sige, at når den højtærede minister ønsker en hurtig afgørelse af huslejespørgsmålet, tror jeg, det er fornuftigt nu at fremsætte huslejeforslaget isoleret, men det vil ikke sige, at revisionen af byggestøtteloven er opgivet. De ændringer i byggestøttelovgivningen, der gennemførtes ved loven af 6. oktober, var en midlertidig lovgivning, der var nødvendig for at standse en uheldig og efter mit skøn uholdbar udvikling. Lovens varighed begrænsedes til få måneder. Den skulle give den fornødne tid til den egentlige revision af boligstøttelovgivningen, som skulle gælde for en længere fremtid. Jeg håber, ministeren meget snart vil kunne fremsætte et sådant revisionsforslag.

Det foreliggende lovforslag om ændringer i lejeloven falder i to dele. Den ene del omfatter bestemmelser, der tilsigter en begyndende afvikling af visse boligrestriktioner, medens den anden del angår bestemmelserne vedrørende adgangen til husleje-forhøjelser. Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger om afviklingsbestemmelserne.

Forslaget til ændringer i lejelovens § 67 om ophævelse af opsigelsesforbudet i to-familieshuse er vel udtryk for, at der nu er enighed om, at de særlige forhold, der her gør sig gældende, gør denne ophævelse påkrævet. Forslaget forudsætter dog, at der gives en frist på 2 år. Det er rigtigt, at der gives en rimelig frist til at indrette sig for dem, der bliver opsagt, men jeg tror, ministeren vil være modtagelig for den tanke, at 2 år er for lang en frist, så det når vi nok til forståelse om. Ophævelsen